

HOOFDSTUK 1

Hoge golven kletteren over de boot heen, alsof de definitie van genade niet bestaat. Nou ja, 'boot', het is eerder een klein wrak. De storm op deze gigantische zee weet al wekenlang niet van ophouden, het gaat er steeds slechter aan toe. Ik probeer alle touwtjes van het zeil in handen te houden, maar soms komt er een erge windvlaag en schieten er een paar touwtjes weg. In het diepst van de nacht loopt het zweet als tranen over mijn lichaam. Of zijn het regendruppels? Waarschijnlijk is het een mengelmoes van beide.

"Je kunt dit niet. Hou nou maar gewoon op, dat is het beste voor iedereen." Blax moppert alsof de wolken dat niet al genoeg doen.

"Je kunt dit. Nog even doorzetten, Jen. Dit is belangrijk, je wil dat dit lukt, het gaat je zoveel brengen." Lily daarentegen, is zoals altijd degene die in de positieve *flow* weet te blijven.

Lily en Blax zijn mijn gedachten. De reële en irreële, de goede en slechte, de positieve en negatieve. Ze zijn altijd bij me, ze zijn immers deel van mij, al helemaal hier in de binnenwereld.

Een golf met het zoute water dringt mijn mond binnen. Ook wordt het zicht belemmerd door het opspattende water. Mijn lichaam verzwakt en trilt hevig. Blax begint steeds harder te zeuren en de storm lijkt niet te verminderen, maar ik wil niet opgeven. Al weet ik oprecht niet hoe lang ik dit nog ga volhouden.

De oude vloer is glad onder mijn natte sneakers en mijn tas snijdt in mijn rug. Het wordt weer een lange dag op school. Met de herinneringen aan een paar weken terug kan ik spontaan weer beginnen met huilen. Ik voel de pijn weer net zo hevig als eerder. Diep vanbinnen wil ik iedereen verwoesten, als een soort boze oceaan.

In mijn ooghoeken houd ik in de gaten of ze ergens te bekennen is. Kijk, ik ben niet bang voor haar en ik ga haar dat ook nooit laten denken. Het is alleen ... ze raakt me. Ze raakt me tot op het bot.

"Wat dat mens doet, doet ze met een reden. Ik vind het naar om te zeggen, maar het ligt echt aan jou. Je moet veranderen, alleen dan stopt dit." Blax zit

zich weer druk te maken om het beeld. Dat doen de twee wezentjes allebei veel, logisch, want dat is het beeld naar de buitenwereld. Vanbinnen gaat het er momenteel alleen zo hard aan toe dat ik er geen tijd voor heb. Bliksem slaat in en ik voel de pijn mijn lichaam betreden. Wat gebeurt er?

De elleboog die in mijn ribben wordt gedrukt geeft me een lichte, stekende pijn. Ze is er. Ze is er niet alleen, ze heeft me gelijk te pakken. Haar blik zegt al meer dan duizend woorden, niemand gaat erachter komen dat zij degene is met woede aanvallen en het afreageert op mij. Niemand gaat erachter komen dat zij degene is die roddels over mij verspreidt, puur om mij zwart te maken. Om nog niet te spreken over waar ze mij voor heeft uitgemaakt. Ze maakt mijn leven een hel en trekt mijn bestaan in twijfel. Ik wil er niet te veel over nadenken. Het doet pijn, haar schijnheilige masker. Het leven en bepaalde mensen maken me verrot.

Adem in, adem uit. Er zijn toetsen en cijfers vandaag, dat is belangrijk, mijn waarden hangen hiervan af. Mijn blik wendt zich naar het bord.

De letters op het bord dansen van overweldiging door elkaar. Ik probeer op het beeld te letten, want de cijfers die straks verschijnen zijn enorm belangrijk. Alleen moet ik ook zorgen dat we dit hier overleven, onze boot moet blijven drijven en onze zeilen moeten niet van koers raken. Iets wat bijna niet gaat, gezien de ernst van de storm.

"De cijfers en meningen zijn belangrijker, Jen. Kijk even naar het beeld!" Blax zit vol spanning. "Je moet een acht of hoger hebben, je moet laten zien dat je het kan. Stel me niet teleur."

Vol verwachting kijk ik de buitenwereld in. Op het net iets te oude digi-bord, met een aantal pixels die missen, verschijnen de cijfers. Snel zoek ik op de naam 'Riemers': Een zeven komma twee.

Een andere golf slaat over ons bootje heen en zorgt dat we volledig uit balans raken. Een stuk of drie touwen schieten uit mijn hand en de lucht trekt zich samen tot een donker pact.

"Je hebt gefaald, je hebt niet genoeg gedaan. Je bent niet genoeg. Je had dit moeten kunnen. Kom op, verdorie."

"Meer dan je best kan je niet doen en een zeven komma twee is zo hoog, wees trots!" Lily aait over mijn schouder, terwijl haar vleugel over mijn oor kietelt.

Blax duwt Lily weg om op mijn schouder te gaan zitten. "Ze is gewoon dom, je bent gewoon dom. Je had beter kunnen doen, nu ben je niet de beste. Nu ben je in letterlijk niks de beste. Dat was je enige opdracht en je hebt keihard gefaald. Punt."

Naast me blijft Blax maar vertellen hoe slecht ik dit heb gedaan, hoeveel

beter ik dit had kunnen maken. "Kijk, het zijn niet puur alleen die cijfers. Het betekent dat je dom bent, dat mensen teleurgesteld in je zijn, je later niks gaat kunnen bereiken, je niet gelukkig wordt en nooit, maar dan ook nooit, goed genoeg gaat kunnen zijn. Dat ben je namelijk nu al niet."

Ik haast de les uit en glij tussen de studenten door. Mijn maag draait zich om van teleurstelling. Mijn verwachtingen snijden in mijn imago, dat als sneeuw voor de zon verdwijnt.

Ik loop met een vlotte pas naar de wc-hokjes toe en sluit me op. Zodra het slot omgedraaid is voelt het alsof er een orkaan over me heen stormt. Ik ga op de veel te vieze grond zitten, maar het kan me allemaal even niet meer schelen. De blokkades heffen zich op en mijn tranen beginnen van diep uit mijn hart te stromen. Het gaat om veel meer dan die stomme cijfers.

Keiharde regen valt op mij, Blax, Lily en het bootje. Het is zo donker dat ik nog maar een paar meter om me heen kan kijken. Sterk blijven, dat moet ik doen.

Ik kijk weer naar het beeld, dat altijd in de verte met ons mee zweeft. Voor de rest is er ook nog een soort constructie die ballen hooghoudt. Ik heb daar weinig aan, maar ik kan wel zien wanneer er te veel ballen worden hooggehouden.

Op het beeld, dat naar mijn buitenwereld kijkt, zie ik dat ik thuis aankom. Blax kan niet stoppen met zeuren. Ik loop de woonkamer binnen en ineens valt Blax stil.

Mijn ouders staan met tranen in hun ogen te bellen.

"Wat is er aan de hand?"

"Je zus zit weer in de problemen. Ga maar even naar boven, we zijn even druk."

"Jij bent minder belangrijk voor je ouders dan je zus," fluistert Blax in mijn oor.

"Nee joh, het is logisch dat ze even meer aandacht nodig heeft. Jij fietst erdoorheen, jij moet jezelf redden. Kijk anders even of je kan helpen, zet een kopje koffie voor ze," zegt Lily in mijn andere oor.

Ik word overspoeld door het onderlinge gekibbel tussen Lily en Blax. De golven op de zee zijn grof en aanwezig. Alles wordt steeds woester door elkaar heen geschud en ik word er misselijk van.

Ik kijk op het beeld toe hoe ik de kopjes koffie naar mijn ouders breng, de afwimpeling die ik van hen krijg voor ik weer naar boven vertrek.

De touwen van de boot snijden in mijn hand. Regendruppels vallen als kogels uit de hemel en ineens heb ik door dat ik dit niet volhoud.